

**Η οπτική του άλλου:
Ο λύκος διηγείται τη συνάντησή του με την Κοκκινোসκουφίτσα**

Το σπίτι μου είναι το δάσος. Εκεί κατοικώ και το φροντίζω καλά. Ένα πρωινό, ενώ μάζευα τα σκουπίδια που είχε παρατήσει κάποιος που είχε έρθει να κάνει κατασκήνωση, ακούω βήματα να πλησιάζουν. Γρήγορα, κρύβομαι πίσω από ένα δέντρο για να δω τι τρέχει: ένα κοριτσάκι σαν όλα τα κοριτσάκια του κόσμου περπατά στο μονοπάτι μ'ένα πλεκτό καλαθάκι περασμένο στο μπράτσο του. Φοράει κάτι πολύ περίεργα ρούχα: είναι ντυμένη στα κόκκινα και έχει κι ένα κόκκινο σκουφάκι. Λες και δεν θέλει να την αναγνωρίσουν οι άνθρωποι. Είμαι επιφυλακτικός, παρόλα αυτά την πλησιάζω λιγάκι για να διερευνήσω την κατάσταση. Τη ρωτάω το όνομά της, πού πηγαίνει, από πού έρχεται κ.λπ. Μου διηγείται λοιπόν ότι πάει να επισκεφτεί τη γιαγιά της και ότι της φέρνει φαγητό. Λέω από μέσα μου ότι κατά βάθος φαίνεται πολύ αξιοπρεπής, αλλά αυτό δεν την εμποδίζει από τη μια μεριά να περνάει μέσα από το δικό μου δάσος και από την άλλη να δείχνει λίγο μυστήρια με αυτή τη φορεσιά της. Τη βρίσκω κάπως ύποπτη και είμαι καχύποπτος. Θα της δώσω ένα καλό μάθημα για να της δείξω ότι δεν μπορεί κανείς να περνάει από το δάσος χωρίς πρώτα να προειδοποιήσει τους κατοίκους του, και μάλιστα ντυμένος με ένα τόσο γελοίο ρούχο.

Της λέω λοιπόν ότι μπορεί να συνεχίσει το δρόμο της και εγώ τρέχω γρήγορα-γρήγορα από έναν άλλο, πιο σύντομο δρόμο, στη γιαγιά της. Συναντάω την ηλικιωμένη κυρία και της εξηγώ το πρόβλημά μου και αυτή συμφωνεί απόλυτα να δώσουμε ένα καλό μάθημα στην εγγονή της. Δέχεται να κρυφτεί κάτω από το κρεβάτι μόλις φτάσει η εγγονή της μέχρις ότου της κάνω σήμα να βγει.

Μόλις φτάνει το κοριτσάκι, της φωνάζω να έρθει να με βρει στο υπνοδωμάτιο. Είχα ξαπλώσει στο κρεβάτι της γιαγιάς και είχα φορέσει το νυχτικό της. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, η μικρή μου είπε κάτι το όχι και τόσο ευγενικό για τα Αφτιά μου που τα έβρισκε πολύ μεγάλα. Δεν ήταν και λίγοι εκείνοι που είχαν μέχρι τώρα κοροϊδέψει τα Αφτιά μου, αλλά αποφάσισα να το πάρω στ' αστείο λέγοντάς της ότι μπορούσα έτσι να την ακούω καλύτερα. Μάλλον δεν κατάλαβε ότι με προσέβαλε γιατί, στη συνέχεια, καταπιάστηκε με τα μάτια μου που, κι αυτά, τα παραβρήκε μεγάλα. Α, τώρα, πραγματικά θύμωσα και νομίζω ότι δεν είναι και πολύ ευγενικό αυτό εδώ το κοριτσάκι! Έχει πολύ ευγενικό ύφος, αλλά, κατά βάθος, είναι πολύ κακό. Αποφασίζω να ηρεμήσω και να μην απαντήσω στην προσβολή με προσβολή. Της απαντάω: «Είναι για να σε βλέπω καλύτερα, κοριτσάκι μου!»

Μα τώρα καταπιάνεται με το στόμα μου που το βρίσκει μεγάλο και τρομερό! Αυτό παραπάει! Δεν μπορώ να συγκρατήσω άλλο το θυμό μου. Πετιέμαι από το κρεβάτι και της φωνάζω κατάμουτρα ότι είναι για να τη φάω καλύτερα. Ξέρετε, βέβαια, ότι δεν είχα το παραμικρό σκοπό να το κάνω. Ποιος λύκος θα μπορούσε να φάει ένα κοριτσάκι; Μα οι φωνές μου τη τρόμαξαν τόσο πολύ που άρχισε να τρέχει μέσα στο σπίτι φωνάζοντας με τη σειρά της με όλη της τη δύναμη. Εγώ, τρέχω πίσω της για να την ηρεμήσω. Είχα πετάξει τα ρούχα της γιαγιάς της για να νιώθω πιο ελεύθερος στις κινήσεις μου.

Εκείνη μόλις τη στιγμή η κατάσταση περιπλέκεται ακόμα περισσότερο. Ξαφνικά, η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ένας ξυλοκόπος, ένας πραγματικός γίγαντας, με το τσεκούρι του στο χέρι. Αμέσως κατάλαβα ότι κινδύνευα θανάσιμα. Το παράθυρο της κουζίνας είναι ανοιχτό. Σκαρφαλώνω κι όπου φύγει φύγει...

Έτσι τέλιωσε η ιστορία μου, αλλά η γιαγιά παραμέλησε να εξηγήσει τι ακριβώς συνέβη. Όλος ο κόσμος πίστεψε τον ξυλοκόπο που διέδωσε παντού ότι είμαι κακός. Τώρα πια, κανείς δεν θέλει να με δει κι ακόμα περισσότερο να με πλησιάσει και είμαι πολύ δυστυχισμένος.